

อิทธิพลของผู้ชมที่มีต่อความสามารถในการยิงประตูโทษบาสเกตบอล
INFLUENCE OF THE SPECTATORS IN BASKETBALL FREE THROW
SHOOTING PERFORMANCE

วิภาวัลย์ เชาวนัสจิริต *

Wipawan Chaosutjarit *

สุปราณีวี ขวัญบุญจันทร์**

Supraneer Kwanboonchan **

อุษากร พันธุ์วานิช***

Usakorn Panvanich ***

Abstract

The purpose of this experiment was to study influence of the spectators in basketball free throw shooting performance. Thirty males, aged between 19-22 years old were chosen by using purposive sampling technique. Each one performed the basketball free throw shooting 10 times in order to assign into 2 experimental groups. Everyone in each group performed the basketball free throw shooting competition 10 times in situation with 30 spectators who cheering the competition. Group 1 were examined in supportive spectators situation and group 2 were examined in hostile spectators situation. Comparing the differences were analyzed by a *t*-test at $p < .05$ level. Result showed that between pretest and posttest were found no significant difference within supportive spectators group, but found significant difference within hostile spectators group ($p < .05$). Pretest and posttest were found no significant difference between two groups.

Keyword : Spectators, Performance, Basketball free throw shooting

---

* บัณฑิตหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา

** รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

*** อาจารย์ ดร. ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาอิทธิพลของผู้ชมที่มีต่อความสามารถในการยิงประตูโทษบาสเกตบอล กลุ่มตัวอย่างเพศชาย 30 คน อายุระหว่าง 19-22 ปี โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง ก่อนการทดลอง ให้กลุ่มตัวอย่างทดสอบด้วยการยิงประตูโทษบาสเกตบอลคนละ 10 ลูก นำคะแนนที่ได้มาเรียงลำดับจากน้อยไปมากสลับกันเพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างทำการทดลองในสถานการณ์ที่มีอาสาสมัครจำนวน 30 คน แสดงบทบาทเป็นผู้ชมทั้งสองแบบที่กำลังเชียร์การแข่งขัน ดังนี้ คือ กลุ่มที่ 1 ทดสอบความสามารถในการยิงประตูโทษบาสเกตบอล โดยกำหนดว่าเป็นการแข่งขันยิงประตูโทษบาสเกตบอลในสถานการณ์ที่มีผู้ชมแบบให้การสนับสนุน คนละ 10 ลูก และกลุ่มที่ 2 ทดสอบความสามารถในการยิงประตูโทษบาสเกตบอล โดยกำหนดว่าเป็นการแข่งขันยิงประตูโทษบาสเกตบอลในสถานการณ์ที่มีผู้ชมแบบต่อต้าน คนละ 10 ลูก จากนั้น เปรียบเทียบความแตกต่างทางสถิติ ของค่าเฉลี่ยคะแนนเป็นรายกลุ่ม (*t-test*) กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการยิงประตูโทษบาสเกตบอลภายในกลุ่มที่ 1 ช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลองไม่พบความแตกต่างกัน และภายในกลุ่มที่ 2 พบว่า หลังการทดลองคะแนนของกลุ่มตัวอย่างลดลง ($p < .05$) เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการยิงประตูโทษบาสเกตบอลระหว่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ผลการทดลองที่ได้ไม่พบความแตกต่างกัน

คำสำคัญ : ผู้ชม ความสามารถ การยิงประตูโทษบาสเกตบอล

บทนำ

การแข่งขันกีฬาหรือการแสดงทักษะความสามารถทางกีฬามักจะมีผู้ชมร่วมด้วยเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะกีฬาประเภททีมนั้นมักจะแสดงต่อหน้าผู้ชมเสมอ ซึ่งผู้ชมเป็นปัจจัยหนึ่งทางด้านสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลและส่งผลกระทบต่อการแสดงความสามารถของนักกีฬา (ฝ่ายวิทยาศาสตร์การกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2553) และยังเป็นปัจจัยหนึ่งที่เอื้อประโยชน์ทางสังคมต่อนักกีฬา (Cox, 2007) ผู้ชมทางการกีฬาส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะผู้ชมแบบมีส่วนร่วม ทั้งการใช้เสียง คำพูด ท่าทางรวมถึงการแสดงอารมณ์ในการเชียร์กีฬา และลักษณะผู้ชมแบบมีส่วนร่วมยังสามารถแบ่งได้เป็น 2 แบบ ได้แก่ ผู้ชมแบบให้การสนับสนุน (Supportive Spectators) และผู้ชมแบบต่อต้านหรือเป็นอริ (Hostile Spectators) ซึ่งในการเชียร์กีฬานั้นสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งสองแบบแล้วแต่เกมการแข่งขัน (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์, 2545) การแสดงออกทางพฤติกรรมของผู้ชมนั้นเป็นเหมือนสิ่งกระตุ้น (Stimulus) อย่างหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาเกิดการตอบสนอง

(Response) ที่ส่งผลกระทบต่อตัวนักกีฬาทั้งทางร่างกายและจิตใจ และยังเป็นผลไปถึงการแสดงความสามารถของนักกีฬาได้ แต่ก็ขึ้นอยู่กับรูปแบบพฤติกรรมของผู้ชมที่แสดงออก รวมถึงการตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นของนักกีฬาด้วยเช่นกัน (Weinberg & Gould. 2006 และ สืบสาย บุญวีริบุตร. 2541) นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยอื่นร่วมด้วย เช่น ระดับทักษะของนักกีฬา ก็มีผลกับทิศทางในการตอบสนองต่ออิทธิพลของผู้ชมด้วยเช่นกัน คือ เมื่อนักกีฬาได้รับแรงกระตุ้นจากผู้ชม จะมีอิทธิพลไปในทางบวกในนักกีฬาที่มีระดับทักษะและประสบการณ์สูง และจะมีอิทธิพลไปในทางลบในนักกีฬาที่มีระดับทักษะต่ำหรือนักกีฬามือใหม่ แต่อาจจะจะมีอิทธิพลไปในทางบวกหรือลบก็ได้ในนักกีฬาที่มีระดับทักษะปานกลาง (LeUnes & Nation. 2002; อ้างอิงจาก Cox. 1990) จะเห็นได้ว่าผู้ชมเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักกีฬาทุกระดับและเป็นเหมือนองค์ประกอบหนึ่งที่ขาดหรือหลีกเลี่ยงไม่ได้ในการแสดงความสามารถทางกีฬา รวมทั้งเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความสามารถของนักกีฬา

อิทธิพลและผลกระทบของผู้ชมที่มีต่อนักกีฬา ยังสามารถสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจนจากการแข่งขันกีฬาแบบอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันกีฬาในประเทศหรือต่างประเทศไทย เช่น กีฬาฟุตบอล อเมริกันฟุตบอล บาสเกตบอล หรือเซปักตะกร้อ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าแต่ละทีมหรือสโมสรต่างๆ จะมีกองเชียร์ตามไปให้กำลังใจกับนักกีฬาไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันแบบเหย้าหรือเยือน ผู้ชมกับนักกีฬาจะมีความสัมพันธ์กันในลักษณะเหมือนเป็นครอบครัว เป็นเพื่อน ซึ่งสามารถสังเกตเห็นถึงความได้เปรียบและเสียเปรียบของการแข่งขันในบ้านหรือนอกบ้าน โดยส่วนใหญ่การแข่งขันในบ้านมักจะทำให้เกิดความได้เปรียบจากการสร้างแรงกดดันของผู้ชมต่อทีมฝ่ายตรงข้าม และจะเกิดความเสียเปรียบเมื่อเป็นฝ่ายไปเยือนคู่ต่อสู้ แต่บางครั้งนักกีฬาอาจจะเกิดความรู้สึกถึงแรงกดดันเมื่อแข่งในบ้านได้ ซึ่งเกิดจากความคาดหวังในชัยชนะจากผู้ชม ทำให้นักกีฬารู้สึกว่าต้องเล่นให้ดีขึ้น อีกทั้งการได้ยินเสียงเชียร์ที่ตั้งและคอยสนับสนุนของผู้ชมที่สามารถทำให้นักกีฬาเพิ่มการตื่นตัวซึ่งอาจจะถึงระดับที่เป็นผลให้ความสามารถลดลงได้ (Cox. 2007) ซึ่งอิทธิพลและผลกระทบของผู้ชมที่มีต่อนักกีฬาสามารถแบ่งได้เป็น 3 ด้าน คือ ด้านร่างกาย ด้านจิตใจและอารมณ์ และด้านพฤติกรรม (สืบสาย บุญวีริบุตร. 2541) การที่นักกีฬาได้รับแรงกระตุ้นสูงๆ จากผู้ชม อาจจะทำให้นักกีฬาเกิดความวิตกกังวลและความเครียดได้ ซึ่งอาจจะเป็นความเครียดที่ดีและไม่ดี (Seaward. 2006) ที่สามารถส่งผลต่อการแสดงความสามารถของนักกีฬาที่เกิดขึ้นได้ทั้งทางร่างกายและจิตใจ หากนักกีฬาได้รับแรงกระตุ้นที่พอเหมาะก็จะเป็นแรงเสริมให้นักกีฬาในการแสดงความสามารถ แต่ถ้าได้รับแรงกระตุ้นที่มากเกินไปก็จะเป็นผลต่อนักกีฬาเช่นกัน แต่ความตื่นตัวของนักกีฬาที่เกิดการได้รับแรงกระตุ้นนั้นบางครั้งก็ขึ้นอยู่กับลักษณะบุคลิกภาพและนิสัยใจคอของนักกีฬาด้วยเช่นกัน (พิชิต เมืองนาโพธิ์. 2553)

นักวิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษาถึงอิทธิพลของผู้ชมที่มีต่อการแสดงความสามารถทางกีฬา ในยุคแรกเริ่ม เช่น ทริพเลตต์ (Jowett & Lavallee. 2007 ; อ้างอิงจาก Triplett. 1898) ที่พบว่า การแสดงความสามารถต่างๆ ต่อหน้าผู้อื่นหรือมีคู่แข่งอยู่ด้วยนั้น นักกีฬาแสดงความสามารถออกมาได้ดีกว่าเมื่ออยู่คนเดียว

เดี่ยว เช่นเดียวกับ ออลพอร์ท (Jowett & Lavalley. 2007 ; อ้างอิงจาก Allport. 1920) ที่พบว่า การทำงานแบบกลุ่มจะได้คุณภาพของงานมากกว่าทำคนเดียว และเกรียร์ (Greer. 1983) ที่ทำการศึกษาในกีฬากีฬาจักรยานอาชีพพบว่า นักกีฬาแสดงความสามารถได้ดีกว่าเมื่อมีคู่ต่อสู้อยู่ด้วย จากงานวิจัยข้างต้นได้นำมาสู่งานวิจัยอีกหลายงาน เช่น เอฟติงและคณะ (Epting, et al. 2011) ที่ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของผู้ชมแบบให้กำลังใจ (Cheering) และผู้ชมแบบให้ไล่หรือเยาะเย้ย (Jeering) ที่มีต่อการแสดงทักษะกีฬาหลายทักษะ ผลพบว่า ผู้ชมมีผลกระทบทั้งทางบวก ทางลบ และไม่มีผลต่อการแสดงความสามารถทางกีฬาซึ่งขึ้นอยู่กับประเภทของกีฬา ทักษะเฉพาะ และพฤติกรรมของผู้ชมด้วย นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของ ฮอสเซนีย์และคณะ (Hossenei, et al. 2011) ที่ศึกษาผู้ชมหลายลักษณะที่มีผลต่อการแสดงทักษะการเสิร์ฟและการตบวอลเลย์บอล ซึ่งพบว่า นักกีฬาแสดงความสามารถออกมาได้ดีเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ชมโดยเฉพาะผู้ชมแบบมีส่วนร่วม รวมทั้งงานวิจัยของ ดาโพล่าและคณะ (Daphola, et al. 2010) ที่ได้ศึกษาอิทธิพลของผู้ชมที่มีต่อความสามารถในการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ผลการทดลองพบว่า กลุ่มตัวอย่างทำได้ดีขึ้นในบางทักษะเมื่อได้รับการกระตุ้นแบบให้การสนับสนุนและชื่นชม และความสามารถลดลงเมื่อเจอผู้ชมแบบให้ไล่ เยาะเย้ยหรือเหยียดหยาม แต่ก็ไม่เกิดผลกระทบในบางทักษะเช่นกัน และงานวิจัยภายในประเทศของ สมลักษณ์ สมบูรณ์สิงห์ (2525) ที่ศึกษาโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์กับนักกีฬาพบว่า นักกีฬาแสดงความสามารถได้ดีเมื่อเจอผู้ชมแบบให้กำลังใจ สนับสนุน ทำให้เกิดกำลังใจ กล้าที่จะเล่น และแสดงความสามารถได้ไม่ดีเมื่อเจอกับผู้ชมแบบตำหนิ ยุแหย่ ทำให้เสียสมาธิและเกิดความประหม่า แต่ในขณะเดียวกันเมื่อเจอกับผู้ชมแบบไม่มีส่วนร่วมก็ทำให้เกิดสมาธิ อารมณ์เยือกเย็นได้เช่นกัน

จากงานวิจัยข้างต้น ทำให้พบว่า ผู้ชมมีความเกี่ยวข้องและมีอิทธิพลต่อนักกีฬาอย่างมาก และยังพบว่า มีอีกหลายปัจจัยด้วยกันที่มีความเกี่ยวข้องนอกจากผู้ชม ได้แก่ สมรรถภาพทางกายและทักษะของนักกีฬา การรับรู้และการตอบสนองของนักกีฬาแต่ละคน ลักษณะของผู้ชม ประเภทของกีฬา รวมถึงลักษณะของการกระตุ้นและระดับของแรงกระตุ้น เป็นต้น ซึ่งปัจจัยเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการแสดงความสามารถของนักกีฬา ซึ่งการกระตุ้นจากผู้ชมส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นการให้แรงกระตุ้นสูง และเนื่องจากแรงกระตุ้นสูงเหมาะกับงานที่ง่ายไม่มีความซับซ้อน (สืบสาย บุญวีรบุตร. 2541) ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาแรงกระตุ้นจากผู้ชมที่มีต่อทักษะการยิงประตูโทษบาสเกตบอลซึ่งเป็นทักษะที่ไม่มีความซับซ้อน ว่าผู้ชมจะมีอิทธิพลต่อการแสดงความสามารถของกลุ่มตัวอย่างหรือไม่อย่างไร เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการและพัฒนาสภาพแวดล้อมให้มีความเหมาะสมต่อการฝึกซ้อมและการแข่งขันของนักกีฬาต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาอิทธิพลของผู้ชมแบบให้การสนับสนุน (Supportive Spectators) และผู้ชมแบบต่อต้าน (Hostile Spectators) ที่มีต่อความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดเกตบอล
2. เพื่อเปรียบเทียบอิทธิพลของผู้ชมแบบให้การสนับสนุน (Supportive Spectators) กับผู้ชมแบบต่อต้าน (Hostile Spectators) ที่มีต่อความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดเกตบอล

ความสำคัญของการวิจัย

เพื่อศึกษาอิทธิพลของผู้ชมแบบให้การสนับสนุน (Supportive Spectators) และผู้ชมแบบต่อต้าน (Hostile Spectators) ที่มีต่อการแสดงความสามารถในทักษะการยิงประตูโทษบาสดเกตบอล ซึ่งอธิบายถึงการตอบสนอง (Response) ทางร่างกายต่อสิ่งกระตุ้นหรือสิ่งเร้า (Stimulus) ซึ่งในที่นี้ คือผู้ชม (Spectators) ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ทั้งในแบบให้การสนับสนุนและแบบต่อต้าน และนำผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้ มาเป็นแนวทางในการจัดการ การปรับปรุง และพัฒนาสภาพแวดล้อมให้มีความเหมาะสมแก่การฝึกซ้อมรวมถึงการเตรียมความพร้อมในการฝึกซ้อมและแข่งขันของนักกีฬา หรือการเรียนการสอนทักษะทางกีฬา ของผู้ฝึกสอนกีฬา และผู้ที่สนใจต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรในการวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อ.องครักษ์ จ.นครนายก ชั้นปีที่ 1 - 4 อายุระหว่าง 19 - 22 ปี จำนวน 180 คน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชาย สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อ.องครักษ์ จ.นครนายก ชั้นปีที่ 1 - 4 อายุระหว่าง 19 - 22 ปี เพศชาย จำนวน 30 คน โดยวิธีการเลือกแบบเฉพาะ (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นบุคคลที่มีทักษะหรือเคยผ่านการเรียนกีฬาบาสดเกตบอล จากนั้นทดสอบคะแนนความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดเกตบอล กลุ่มตัวอย่างคนละ 10 ลูก จากนั้นเรียงคะแนนสลับกันไปมาเพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 กลุ่มฝึกยิงประตูโทษบาสดเกตบอลในสถานการณ์ที่มีผู้ชมแบบให้การสนับสนุน (Supportive Spectators) และกลุ่มที่ 2 กลุ่มฝึกยิงประตูโทษบาสดเกตบอลในสถานการณ์ที่มีผู้ชมแบบต่อต้าน (Hostile Spectators)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) คือ

1.1 กลุ่มผู้ชมแบบให้การสนับสนุน (Supportive Spectators)

1.2 กลุ่มผู้ชมแบบต่อต้าน (Hostile Spectators)

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ คะแนนความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอล สมมติฐานการวิจัย

1. กลุ่มผู้ชมแบบให้การสนับสนุนกับกลุ่มผู้ชมแบบต่อต้าน จะมีอิทธิพลต่อความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอลของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน

2. ความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอลช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มที่อยู่ในสถานการณ์ที่มีผู้ชมแบบให้การสนับสนุนมีความแตกต่างกัน

3. ความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอลช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มที่อยู่ในสถานการณ์ที่มีผู้ชมแบบต่อต้านมีความแตกต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การทดสอบความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอล

2. รูปแบบคำพูดและท่าทางที่ใช้การทดลองในสถานการณ์แข่งขันยิงประตูโทษบาสดกบอล ดังนี้

2.1 กลุ่มที่ 1 ทดสอบความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอลในสถานการณ์ที่มีผู้ชมแบบให้การสนับสนุน (Supportive Spectators)

2.2 กลุ่มที่ 2 ทดสอบคะแนนความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอลในสถานการณ์ที่มีผู้ชมแบบต่อต้าน (Hostile Spectators)

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำผลการทดลองที่ได้มาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ทดสอบคะแนนความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอลก่อนการทดลอง เพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างจากนั้น หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม

2. เปรียบเทียบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอลภายในกลุ่มที่ 1 ในสถานการณ์ที่มีผู้ชมแบบให้การสนับสนุน (Supportive Spectators) และภายในกลุ่มที่ 2 ในสถานการณ์ที่มีกลุ่มผู้ชมแบบต่อต้าน (Hostile Spectators) ที่ก่อนการทดลองและหลังการทดลองโดยใช้สถิติแบบที่ (Paired t-test)

3. เปรียบเทียบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอลระหว่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ก่อนการทดลองและหลังการทดลองโดยการใช้สถิติแบบที (Independent t-test)
4. กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการทดลอง

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอลของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ช่วงการทดลอง	กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S.D.
ก่อนการทดลอง	กลุ่มที่ 1	15	5.53	1.84
	กลุ่มที่ 2	15	5.60	1.88
หลังการทดลอง	กลุ่มที่ 1	15	5.73	1.58
	กลุ่มที่ 2	15	4.47	1.84

จากตาราง 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอลในช่วงก่อนการทดลองของกลุ่มผู้ชมแบบให้การสนับสนุน (กลุ่มที่ 1) มีค่าเท่ากับ 5.53 ± 1.84 8 คะแนน และกลุ่มผู้ชมแบบต่อต้าน (กลุ่มที่ 2) มีค่าเท่ากับ 5.60 ± 1.88 คะแนน ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอลในช่วงก่อนการทดลองของกลุ่มผู้ชมแบบให้การสนับสนุน (กลุ่มที่ 1) มีค่าเท่ากับ 5.73 ± 1.58 คะแนน และกลุ่มผู้ชมแบบต่อต้าน (กลุ่มที่ 2) มีค่าเท่ากับ 4.47 ± 1.84 คะแนน ตามลำดับ

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอลภายในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่ม	N	$\bar{X}$		t	p-value
		ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง		
กลุ่มที่ 1	15	5.53	5.73	.899	.384
กลุ่มที่ 2	15	5.60	4.47	4.432	.001***

***p = .001

จากตาราง 2 ค่าเฉลี่ยความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดกบอลภายในกลุ่มผู้ชมแบบให้การสนับสนุน (กลุ่มที่ 1) ช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งพบว่า โดยรวมแล้วกลุ่มผู้ชมแบบให้การสนับสนุน (กลุ่มที่ 1) ไม่เพิ่มขึ้น เมื่อได้รับการกระตุ้นจากกลุ่มผู้ชมแบบให้การสนับสนุน

ค่าเฉลี่ยความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดบอลภายในกลุ่มผู้ชมแบบต่อต้าน (กลุ่มที่ 2) ช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งพบว่า คะแนนของกลุ่มที่ 2 ลดลง เมื่อได้รับการกระตุ้นจากกลุ่มผู้ชมแบบต่อต้าน

ตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดบอลระหว่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ช่วงการทดลอง	กลุ่มที่ 1 (N=15)	กลุ่มที่ 2 (N=15)	t	p-value
ก่อนการทดลอง	5.53	5.60	.098	.923
หลังการทดลอง	5.73	4.47	2.019	.053

จากตาราง 3 พบว่า ช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดบอลระหว่างกลุ่มผู้ชมแบบให้การสนับสนุน (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มผู้ชมแบบต่อต้าน (กลุ่มที่ 2) มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งพบว่า เมื่อได้รับการกระตุ้นจากกลุ่มผู้ชมทั้งแบบให้การสนับสนุนและกลุ่มผู้ชมแบบต่อต้าน คะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่พบความแตกต่างกัน

สรุปผล

ตอนที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

1.1 ก่อนการทดลอง ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนของกลุ่มที่ 1 เท่ากับ 5.53 ± 1.84 คะแนน และกลุ่มที่ 2 เท่ากับ 5.60 ± 1.88 คะแนน ตามลำดับ

1.2 หลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนของกลุ่มที่ 1 เท่ากับ 5.73 ± 1.58 คะแนน และกลุ่มที่ 2 เท่ากับ 4.47 ± 1.84 คะแนน ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนภายในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

2.1 คะแนนความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดบอลของกลุ่มที่ 1 ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง พบความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 คะแนนความสามารถในการยิงประตูโทษบาสดบอลของกลุ่มที่ 2 ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนระหว่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

3.1 คะแนนความสามารถในการยิงประตูโทษบาสเกตบอล ก่อนการทดลอง ระหว่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 พบความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 คะแนนความสามารถในการยิงประตูโทษบาสเกตบอล หลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ทดสอบความสามารถในการยิงประตูโทษบาสเกตบอลของในสถานการณ์ที่มีผู้ชมแบบให้การสนับสนุน (กลุ่มที่ 1) นั้นมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) เมื่อเปรียบเทียบระหว่างก่อนการทดสอบและหลังการทดสอบ นั้นแสดงว่า ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างไม่ได้เพิ่มขึ้น สอดคล้องกับ เลออุเนสและเนชั่น (LeUnes & Nation. 2002; อ้างอิงจาก Cox. 1990) ที่กล่าวว่า (1) อิทธิพลของผู้ชมที่มีต่อนักกีฬาที่มีระดับทักษะต่ำอาจจะมีผลไปในทางลบ (2) อิทธิพลของผู้ชมที่มีต่อทักษะระดับปานกลางอาจจะไม่ผลหรือไม่มีผลต่อการแสดงความสามารถก็ได้ (3) อิทธิพลของผู้ชมที่มีต่อระดับทักษะสูงอาจจะเกิดไปในทางบวก เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้มีระดับทักษะที่หลากหลาย โดยรวมแล้วจึงทำให้ไม่เกิดความแตกต่างระหว่างก่อนการทดสอบและหลังการทดสอบ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอพติงและคณะ (Epting, et al. 2011) ที่ทำการทดลองในทักษะกีฬาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือ เป็นทักษะที่ไม่ซับซ้อน ผลพบว่า ผู้ชมแบบให้การสนับสนุนไม่มีผลต่อการยิงประตูโทษบาสเกตบอลและทักษะการพัตต์กอล์ฟของกลุ่มตัวอย่าง รวมถึงงานวิจัยของดาโพล่าและคณะ (Dhapola et al. 2010 ; Online) ที่ทำการทดสอบเกี่ยวกับผู้ชมทั้งสองแบบที่มีต่อการแสดงความสามารถ (การทดสอบสมรรถภาพทางกาย) ซึ่งผลที่ได้นั้นพบว่าการทดสอบในบางทักษะนั้นไม่พบความแตกต่างกันขณะที่แสดงต่อหน้าผู้ชมทั้งสองแบบ รวมถึงผลงานวิจัยของ วอลซ์และกิล (Walsh & Gill. 2007) ที่ศึกษาผลของผู้ชมที่มีต่อการออกกำลังกายในกลุ่มผู้ที่ทำกายภาพบำบัด ซึ่งไม่พบความแตกต่างเช่นกัน นั้นแสดงว่า ระดับทักษะทางกายมีผลต่อรับรู้และการตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นหรือสิ่งเร้าอื่นๆ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่า ผู้ชมแบบให้การสนับสนุนจะมีอิทธิพลต่อการแสดงความสามารถของกลุ่มตัวอย่าง

ขณะเดียวกัน คะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่ทดสอบความสามารถในการยิงประตูโทษบาสเกตบอลในสถานการณ์ที่มีผู้ชมแบบต่อต้าน (กลุ่มที่ 2) เมื่อเปรียบเทียบระหว่างก่อนการทดสอบและหลังการทดสอบพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .05$) นั้นแสดงว่าความสามารถของกลุ่มตัวอย่างลดลง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอพติงและคณะ (Epting, et al. 2011) ที่พบว่า ลักษณะผู้ชมแบบต่อต้านหรือเยาะเย้ย ไม่เป็นมิตรนั้นทำให้การแสดงความสามารถในทักษะการขว้างลูกเบสบอลของกลุ่มตัวอย่างลดลง รวมถึงงานวิจัยของ ลอว์และคณะ (Law, et al. 2003) ที่พบว่าผู้ชมแบบต่อต้านและแบบไม่มีส่วนร่วมนั้นไม่สนับสนุนต่อการเรียนรู้ทักษะของกลุ่มตัวอย่าง และยังสอดคล้องกับ สมลักษณ์ สมบูรณ์สิงห์ (2525) ที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ชมที่มีต่อความสามารถของนักกีฬาโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์นักกีฬา ซึ่งผลพบว่า ผู้ชมที่มีพฤติกรรมแบบ ต่ำหนิ ยุแหย่หรือโห่ร้อง และแสดงท่าทางแบบการกระตือรือร้นหรือเป่าปากนั้น ทำให้เกิดการเสียสมาธิ เกิดความประหม่า เล่น

ได้ไม่ดีหรือเกิดความผิดพลาด ซึ่งผลการวิจัยที่ได้นั้นเป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่า ผู้ชมแบบต่อต้านจะมีอิทธิพลต่อการแสดงความสามารถของกลุ่มตัวอย่าง

จากการเปรียบเทียบคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มหลังการทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ ($p < .05$) กล่าวคือ หลังจากกลุ่มตัวอย่างได้รับการกระตุ้นจากกลุ่มผู้ชมทั้งแบบให้การสนับสนุน (กลุ่มที่ 1) และผู้ชมแบบต่อต้าน (กลุ่มที่ 2) คะแนนที่ได้หลังการทดลองไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานงานวิจัยที่ว่า ผู้ชมแบบให้การสนับสนุนและผู้ชมแบบต่อต้านมีอิทธิพลต่อความสามารถของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับ ค็อกซ์ (LeUnes & Nation, 2002; อ้างอิงจาก Cox, 1990) ที่กล่าวว่า ผู้ชมจะมีอิทธิพลบุคคลที่มีระดับทักษะปานกลางอาจจะเกิดอิทธิพลต่อความสามารถไปในทางใดทางหนึ่งหรือไม่เกิดผลก็ได้ ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้มีระดับทักษะหลากหลาย การรับรู้และตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นอาจมีความแตกต่างกันไปตามระดับทักษะของกลุ่มตัวอย่าง จึงทำให้ผลที่ได้ไม่พบความแตกต่างกัน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอฟติงและคณะ (Epting, et al. 2011 ; Online) ที่พบว่าในบางทักษะนั้น ผู้ชมทั้งสองแบบไม่มีผลต่อการแสดงความสามารถของกลุ่มตัวอย่าง และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ดาโพล่าและคณะ (Daphola, et al. 2010) ที่ศึกษาอิทธิพลของผู้ชมที่มีต่อความสามารถในการทดสอบสมรรถภาพทางกาย พบว่า เมื่อเปรียบเทียบระหว่างผู้ชมทั้งสองแบบไม่มีความแตกต่างกันในการทดสอบลูก-นั้งและการทดสอบดึงข้อ รวมทั้ง วอลซ์และกิล (Walsh & Gill, 2007) ที่ศึกษาผลของผู้ชมที่มีต่อการทำกายภาพบำบัด พบว่า ผู้ชมแบบให้การสนับสนุน ผู้ชมแบบต่อต้าน และผู้ชมแบบไม่มีส่วนร่วม ผู้ชมทั้ง 3 แบบมีผลต่อความสามารถในการทำกายภาพบำบัดของกลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกัน การวิจัยครั้งนี้จึงสรุปได้ว่า การรับรู้และการตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นหรือสิ่งเร้า ในที่นี้คือผู้ชม ของกลุ่มตัวอย่างหรือนักกีฬานั้นจะขึ้นอยู่กับลักษณะของสิ่งกระตุ้นหรือสิ่งเร้า ระดับทักษะของกลุ่มตัวอย่าง รวมถึงประเภทของทักษะ และระดับความยากของทักษะหรือกิจกรรม และอาจจะมียปัจจัยอื่น ๆ ร่วมด้วย เช่น บุคลิกภาพส่วนบุคคล (พิชิต เมืองนาโพธิ์, 2553) ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการแสดงความสามารถทางการกีฬา ซึ่งหากจะให้เกิดประสิทธิภาพในการฝึกซ้อมและการแข่งขันที่ดีที่สุด นอกจากความพร้อมด้านทักษะและสมรรถภาพทางกายแล้ว นักกีฬาก็ควรได้รับการกระตุ้นที่เหมาะสม การตอบสนองที่พอดี นักกีฬาถึงจะแสดงความสามารถออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพนั่นเอง (สืบสาย บุญวีรบุตร, 2541) รวมทั้งการเรียนรู้ทักษะทางกีฬาที่ดีจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อปัจจัยทางสภาพแวดล้อมนั้นมีความเหมาะสมนั่นเอง

ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยครั้งนี้ ควรมีการทดลองเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมด้วย เพื่อให้เห็นความแตกต่างหรือความเปลี่ยนแปลงในการทดลองได้ดียิ่งขึ้น

2. การวิจัยครั้งนี้ ควรมีการกำหนดหรือแบ่งแยกระดับทักษะของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ระดับทักษะต่ำ ระดับทักษะปานกลาง และระดับทักษะสูง เพื่อให้เห็นผลการวิจัยได้อย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งต่อไปควรมีการทดลองในกิจกรรมหรือทักษะกีฬาอื่นๆ หรือทักษะที่มีความซับซ้อนและระดับของทักษะที่หลากหลายขึ้น รวมถึงระดับความสำคัญของกิจกรรมนั้นๆ เช่น ศึกษาในการแข่งขันระดับกีฬามหาวิทยาลัย กีฬาแห่งชาติ การแข่งขันชิงแชมป์ หรือระดับนานาชาติ เป็นต้น

2. การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาแบบเชิงคุณภาพหรือทำควบคู่กันไป เช่น การสังเกตโดยผู้วิจัย หรือการสัมภาษณ์โดยตรงจากกลุ่มตัวอย่าง ตัวอย่าง เพื่อให้ผลงานวิจัยมีความชัดเจนและมีความหลากหลายมากขึ้น

บรรณานุกรม

ฝ่ายวิทยาศาสตร์การกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย (2553). ความวิตกกังวลในการกีฬา.

สารวิทยาศาสตร์การกีฬา. 10 (120): 12-14.

พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2553). การจัดการกับความเครียด. สารวิทยาศาสตร์การกีฬา. 11 (126):

2 – 5. วิทยาศาสตร์การกีฬาเรื่องการพัฒนาวิทยาศาสตร์การกีฬาเพื่อเตรียมพร้อมเข้าสู่

ศตวรรษที่ 21 ระหว่างวันที่ 2 – 6 สิงหาคม 2542. กรุงเทพฯ: กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

สมลักษณ์ สมบูรณ์สิงห์ (2525). ความคิดเห็นของนักกีฬาที่มีต่อการเชียร์กีฬา. ปรียญานิพนธ์ วท.ม.

(วิทยาศาสตร์การกีฬา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2545). จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาการพิมพ์.

สืบสาย บุญวีรบุตร. (2541). จิตวิทยาการกีฬา. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.

Cox, R. H. (2007). **Sport Psychology : Concept and Applications**. 6th Edition New York: McGraw-Hill Companies, Inc.

Dhapola, M. S; (2010). **Effect of Two Types of Spectators on the Performance of Motor Tasks**.

Retrieved August 20, 2011, From http://bjsm.bmj.com/content/44/Suppl_1/i57.1.abstract

Epting, K. L. et al; (2011). **Cheers VS Jeers: Effects of Audience Feedback on Individual Athletic Performance**. Retrieved August 20, 2011, From

http://findarticles.com/p/articles/mi_6894/is_2_13/ai_n57525309/

Greer, D. L.; (1983). **Spectator Boing and Home Advantage : A Study of Social Influence in Basketball Arena**. Retrieved August 20, 2011, From <http://www.jstor.org/pss/3033796>.

Hosseini, S. S; et al. (2011). The Effect of Active and Inactive Male and Female Spectator on Performing Service and Spick Skills in Volleyball. **Middle – East Journal of Scientific Research**. 7(3): 303 – 306. [http://idosi.org/mejsr/mejsr7\(3\)11/9.pdf](http://idosi.org/mejsr/mejsr7(3)11/9.pdf)

Jowett, S, and Lavalle, D. (2007). **Social Psychology in Sport**. Illinois : Human Kinetics Publishers, Inc.

Law, J; et al. (2003). Motor Performance as a Function of Audience Affability and Metaknowledge.

Journal of Sport & Exercise Psychology. 25: 484 – 500. <http://publicat.bham.ac.uk/18990/>

LeUnes, A, and Nation, J. R. (2002). **Sport Psychology: An Introduction.** 3rd Ed. Illinois: Wadsworth Group.

Seaward, B. L. (2006). **Managing Stress Principles and Strategies for Health and Well - Being.**

Ontario: Jones & Bartlett Learning Publishers Canada.

Walsh, J. & Gill, G; (2007). **Effect of Spectators on the Performance of a Physiotherapy Exercise.**

Retrieved August 20, 2011, From

<http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0031940607001332>

Weinberg, R. S. & Gould, D; (2006). **Foundations of Sport & Exercise Psychology. Fourth Edition.**

Illinois: Human Kinetics.